

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	IV Ka 238/20	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	3		
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA			
0.11.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji			
Wyrok Sądu Rejonowego w Piotrkowie Trybunalskim z dnia 30 grudnia 2019 roku w sprawie VII K 901/18			
0.11.2. Podmiot wnoszący apelację			
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# oskarżyciel posiłkowy			
# oskarżyciel prywatny			
# obrońca			

# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# inny			
0.11.3. Granice zaskarżenia			
0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.11.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		

#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

0.11.4. Wnioski				
#	uchylenie	#	zmiana	
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy				
0.12.1. Ustalenie faktów				
0.12.1.1. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.				
0.12.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.				
0.12.2. Ocena dowodów				
0.12.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów				

Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu	
0.12.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)			
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków			
Lp.	Zarzut		
3.1.	<p>Apelacje obrońcy oskarżonych T. M. oraz M. M. (1) Sąd Odwoławczy rozpozna w sposób zbiorczy, albowiem zawierają one tożsame zarzuty:</p> <p>Odnośnie zarzutów stawianych w w/w apelacjach:</p> <p>1. obrazy przepisów prawa materialnego poprzez przypisanie</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	

	<p>oskarżonym sprawstwa czynu określonego w art. 288 § 1 k.k. tj. uszkodzenia mienia/ podczas gdy z całokształtu zebranego w sprawie materiału dowodowego tj. opinii biegłego mgr. inż. L. K. (1)/ zeznań świadków K. G. oraz J. M. (1), wyjaśnień oskarżonych, iż instalacji w przedmiotowym lokalu była przed rzekomym zdarzeniem uszkodzona, niesprawna z przyczyn naturalnych i już w tym czasie nadawała się do wymiany, tym samym Sąd meriti uczynił niesprawną instalację przedmiotem przestępstwa uszkodzenia mienia;</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>			
<p>W pisemnym motywach uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, w wywodach dotyczących kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonym Sąd</p>			

meriti, ograniczył się wyłącznie do przytoczenia opisu zarzucanego czynu, nie przedstawiając w istocie żadnych argumentów merytorycznych przemawiających za przyjęciem takiej oceny prawnokarnej zachowania oskarżonych. Co więcej Sąd Rejonowy nie wskazał na jakiej podstawie uznał, iż swym działaniem oskarżone wypełniły wszystkie znamiona przypisanego czynu, stypizowane w art. 288 § 1 kk. Toteż uniemożliwia to Sądowi Odwoławczemu dokonanie prawidłowej kontroli instancyjnej zaskarżonego wyroku, gdyż nie jest w stanie prześledzić toku rozumowania Sądu I instancji, który doprowadził do wydania takiego, a nie innego wyroku.

Zważyć należy, że w świetle uregulowań prawnych oraz ugruntowanego orzecnictwa Sądu Najwyższego zasadna jest konkluzja, iż dyspozycja art. 288 § 1 kk posługuje się określeniem uszkodzenia, polegającym na

naruszeniu lub
uszczerpleniu
substancji
materialnej lub
takim
oddziaływaniu na
rzecz, które
powoduje istotne
ograniczenie jej
właściwości
użytkowych.
Czynność sprawcza
w takiej postaci
pomniejsza wartość
materialną lub
użytkową w takim
stopniu, iż do
usunięcia
uszkodzenia
konieczne jest
naruszenie
substancji rzeczy
(por. uchwała SN
z 13.03.1984 r., VI
KZP 48/83, opubl.
OSNKW 1984 r.,
nr 7, poz. 71).
Uszkodzenie jako
znamię
czynnościowe
przestępstwa
określonego w art.
288 § 1 kk
polega na takiej
zmianie materii
rzeczy, po powstaniu
której nie można
wykorzystywać tej
rzeczy dla celów,
dla których była
pierwotnie
przeznaczona.
Zauważyć trzeba,
że uszkodzenie ma
miejsce zarówno
wówczas, gdy
niemożność
wykorzystywania
rzeczy zgodnie z
jej przeznaczeniem

ma charakter trwały,
jak i wtedy,
gdy niemożliwość
normalnego
wykorzystywania
rzeczy ma charakter
czasowy
(przejęciowy).

Sąd Rejonowy
uznając oskarżone
za winnego
inkryminowanego
im czynu, opisanego
w zaskarżonym
wyroku, a
polegającego na
umyślnym
uszkodzeniu mienia,
w pisemnych
motywach swego
rozstrzygnięcia w
istocie nie wskazał
na czym konkretnie
miało polegać
znanie strony
przedmiotowej,
skoro było to
uszkodzenie rzeczy,
sąd winien przy
określeniu
wysokości szkody
rozgraniczyć te
elementy, które
powstały
ewentualnie z woli
sprawcy, od tych
na które nie miał
on wpływu. A z
pewnością mamy
tu do czynienia
z sytuacją, która
jasno wynika z
opinii biegłego L.
K. (1), w której
zachodzą elementy
obiektywne jak fakt,
że instalacja
elektryczna była
przestarzała,

<p>skonstruowana z elementów aluminiowych i chcąc w całości naprawić szkodę należało wymienić całą instalację, a nie tylko te elementy, na które zgodnie z przypisanym czynem, oddziaływać miały swym przestępczym zachowaniem oskarżone.</p> <p>Tym samym rację ma skarżący, że Sąd meriti uczynił niesprawną instalację przedmiotem przestępstwa uszkodzenia mienia.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonych o zarzucanych im czynów - przedwczesny do oceny</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>wniosek z uwagi na treść rozstrzygnięcia Sądu odwoławczego, który skupił się jedynie na</p>		

<p>rozważeniu powodów, które legły u podstaw wydania decyzji o uchyleniu wyroku i przekazaniu sprawy do ponownego rozpoznania, jest przedwczesny do oceny.</p>			
<p>3.2.</p>	<p>w zakresie zarzuty stawianego w apelacjach obrońcy oskarżonych:</p> <p>2. mającej wpływ na treść orzeczenia obraży przepisów postępowania tj. art. 7 k.p.k. polegającej na dowolnej i wybiórczej ocenie materiału dowodowego, co doprowadziło do błędów w ustaleniach faktycznych poprzez nieuzasadnione przyjęcie, iż: brak jest podstaw do twierdzenia, iż:</p> <p>- w czasie trwania czynności związanych z opróżnieniem lokalu przez oskarżone z przedmiotowego lokalu zostały dokonane uszkodzenia instalacji elektrycznej, w sytuacji gdy z osobowych źródeł dowodowych tj. wyjaśnień oskarżonych oraz</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	

zeznań K. G. oraz J. M. (1) wynika, iż do przedmiotowego zdarzenia nie doszło, jak również, że to nie oskarżone dokonywały czynności związanych z opróżnieniem lokalu, co zostało przez nich podkreślone zarówno na etapie postępowania przygotowawczego, jak sądowego, nadto ich wyjaśnienia oraz zeznania są spójne, logiczne, wzajemnie się uzupełniają tym samym brak jest podstaw do nieprzyznania im waloru wiarygodności, co uczynił Sąd merti, jak również brak jest inny bezpośrednich dowodów wskazujących na powyższe

co w konsekwencji doprowadziło do nieuzasadnionego przyjęcia, iż M. M. (1) oraz T. M. uszkodziły mienie w postaci instalacji elektrycznej w sytuacji, gdy brak jest bezpośredniego dowodu na to, iż oskarżone dopuściły się zarzucanego im czynu, dostęp do przedmiotowego mieszkania miała większa ilość osób,

	<p>tym samym nie sposób jest przypisać oskarżonym sprawstwa.</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>			
<p>Decydujące znaczenie dla ustalenia sprawstwa i winy oskarżonych nie przyznających się do popełnienia zarzucanego im czynu, miały zeznania świadków K. G. oraz J. M. (1). Sąd meriti odmówił waloru wiarygodności depozycjom tych świadków, gdy tymczasem ich zeznania są spójne, logiczne wzajemnie się uzupełniają co do najistotniejszych aspektów sprawy z punktu widzenia możliwości przypisania sprawstwa oskarżonym w zakresie inkryminowanych im czynów. Otóż świadkowie ci konsekwentnie utrzymywali, że to oni w przeważającej mierze dokonywali czynności związanych z opróżnieniem</p>			

lokalu, a przede wszystkim ze spornym demontażem żyrandoli oraz części instalacji elektrycznej. Z zeznań J. M. (1) wynika wprost, że oskarżone „nie dotykały się instalacji elektrycznej”. Świadcowie ci jako osoby bliskie oskarżonym i z najbliższego otoczenia posiadali klucze to tego lokalu, a więc swobodny i nieskrępowany dostęp do niego, także w czasie podjętych czynności opróżnienia lokalu. Oskarżone konsekwentnie też nie przyznawały się do winy. Z depozycji oskarżonej T. M. pochodzącej z postępowania odwoławczego wprost wynika, że K. G. oraz J. M. (1) „demontowali żyrandole na jej prośbę”.

Oskarżona T. M. w toku całego postępowania utrzymywała, że nie wiedziała o dokonanych dewastacjach. Oskarżona M. M. (1) także konsekwentnie utrzymywała, że nie uczestniczyła

w czynnościach „demontażu żyrandoli” i nie miała wiedzy o uszkodzeniu instalacji. Natomiast z wyjaśnień oskarżonych wynika, w szczególności M. M. (1), że świadkowie „prosilili także przy czynnościach przeprowadzki i demontażu o pomoc swych kolegów”.

Ponadto mając na uwadze treść wyjaśnień oskarżonej T. M. (i korespondujących z nimi wyjaśnień współoskarżonej), która jednoznacznie wskazała, że demontaż żyrandoli był na prośbę , to w takiej sytuacji rozważenia wymaga, czy wypowiedź taką można traktować jako sugestię, że mogło być tak, że świadkowie K. G. oraz J. M. (1) działali „na jej polecenie”. Skoro tak to ustalenia wymaga, czy oskarżona T. M. obejmowała swą świadomością i zamiarem chęć, aby w/w dokonali określonych aktem oskarżenia uszkodzeń mienia, czy może ich części i wydała im takie polecenie. Czy też

oskarżona nie była świadoma, że do takich uszkodzeń może dojść i działania objęte aktem oskarżenia pozostawały całkowicie poza jej wolą, zaś takie ustalenie skutkować by musiało uniewinniam oskarżonej T. M., jak też M. M. (1) oraz rozpatrzeniem zasadności skierowania zarzutu przeciwko K. G. oraz J. M. (1).

Wobec powyższego poczynienie prawidłowych ustaleń w sprawie ma niebagatelne znaczenie dla możliwości przypisania sprawstwa zarzuconych czynów oskarżonemu lub też innego rozstrzygnięcia w sprawie.

Skoro depozycje w/w świadków i oskarżonych w wyżej opisanym zakresie są spójne, konsekwentne i wzajemnie się uzupełniają ocena dokonana przez Sąd meriti zeznań i wyjaśnień w/w - w zasadzie niczym nie uzasadniana - jako „przyjęta linia

<p>obrony” – jest nieuprawniona.</p> <p>Na podstawie powyższych relacji sąd merytoryczny poczynił więc dowolne ustalenia (w zasadzie nie poparte jakimikolwiek dowodem przeciwnym).</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonych o zarzucanych im czynów - przedwczesny do oceny</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>wniosek z uwagi na treść rozstrzygnięcia Sądu odwoławczego, który skupił się jedynie na rozważeniu powodów, które legły u podstaw wydania decyzji o uchyleniu wyroku i przekazaniu sprawy do ponownego rozpoznania, jest przedwczesny do oceny.</p>		

<p>3.3.</p>	<p>w zakresie zarzuty stawianego w apelacjach obrońcy oskarżonych:</p> <p>2 mającej wpływ na treść orzeczenia obrazu przepisów postępowania tj. art. 7 k.p.k. polegającej na dowolnej i wybiórczej ocenie materiału dowodowego, co doprowadziło do błędów w ustaleniach faktycznych poprzez nieuzasadnione przyjęcie, iż: brak jest podstaw do twierdzenia, iż:</p> <p>- instalacja elektryczna była w dobrym stanie i doszło do jej jednorazowo awarii, w sytuacji gdy z całokształtu materiału dowodowego tj. z opinii biegłego mgr. inż. L. K. (1), zeznań świadków K. G., Jaku M., jak również z wyjaśnień oskarżonych wynika, iż instalacja była w bardzo złym stanie, wielokrotnie trzeba było ją naprawiać, jednakże Sąd z niewyjaśnionych przyczyn odmówił wiarygodności zarówno zeznaniom świadkom, jak i</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	
-------------	--	---	--

	<p>wyjaśnieniom oskarżonych</p> <p>co w konsekwencji doprowadziło do nieuzasadnionego przyjęcia, iż M. M. (1) oraz T. M. uszkodziły mienie w postaci instalacji elektrycznej w sytuacji, gdy brak jest bezpośredniego dowodu na to, iż oskarżone dopuściły się zarzucanego im czynu, dostęp do przedmiotowego mieszkania miała większa ilość osób, tym samym nie sposób jest przypisać oskarżonym sprawstwa.</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>			
<p>Nie sposób oprzeć się wrażeniu, że przesłuchani przez sąd orzekający świadkowie K. G. oraz J. M. (1), jak też oskarżone zostali w nienależyty sposób rozpytani na istotne dla rozstrzygnięcia okoliczności takie jak: stan instalacji elektrycznej w chwili, gdy oskarżone zajmowały jeszcze lokal, a ocena</p>			

zeznań i wyjaśnień jako „przyjęta linia obrony” została dokonana w sposób dowolny i nie mieści się w granicach praw i obowiązków określonych w art. 7 kpk., o czym była mowa powyżej.

W szczególności Sąd meriti przyjmując, że instalacja była w dobrym stanie i doszło do jej jednorazowej drobnej awarii, nie skonfrontował depozycji w/w świadków i oskarżonych, z których wynika, że instalacja elektryczna była przestarzała, w bardzo złym stanie, wielokrotnie wymagała napraw na przestrzeni wieloletniego zamieszkiwania oskarżonych w lokalu, z treścią opinii biegłego L. K. (1).

Biegły wskazał, poza opisanymi przez niego umyślnie zniszczonymi elementami instalacji, także na istotne wady tej instalacji, które w żaden sposób nie zależały od woli sprawcy/sprawców. Należą do nich: wykonanie

przewodów instalacji umieszczonych w ścianach pod tynkami z żył aluminiowych, które nie dają żadnej ochrony od porażenia prądem elektrycznym, i które należy w całości wymienić oraz brak w instalacji elektrycznej wyłącznika różnicowo-prądowego, co czyni z ewentualnych prac nie wymianę części instalacji, ale całkowity jej remont.

Sąd meriti całkowicie pominął i nie dokonał jakiegokolwiek analizy w/w wniosków płynących z treści opinii biegłego w kontekście opisanych powyżej depozycji świadków i oskarżonych wskazujących na konieczność dokonywania ciągłych napraw instalacji w związku z jej awariami. Sąd meriti nie dokonał przy tym należytego rozpytania świadka W. J., który jako elektryk likwidował zgłoszoną w lokalu awarię instalacji w marcu 2018 roku na okoliczność stanu, w jakim znajdowała się instalacja, zaś

z depozycji tego świadka wynika, że instalacja była aluminiowa i raczej stara.

Ma to również znaczenie dla określenia rozmiarów powstałej wskutek inkryminowanych oskarżonym działań szkody, o czy będzie mowa poniżej.

Wiarygodności depozycji w/w świadków i oskarżonych w skuteczny sposób nie jest w stanie podważyć, jak to wynika z pisemnych motywów rozstrzygnięcia, że w toku postępowania cywilnego w sprawie I C 351/17 Sądu Rejonowego w Piotrkowie Trybunalskim przeprowadzono wizję lokalną z udziałem biegłego z zakresu budownictwa, który nie stwierdził żadnych uszkodzeń w instalacji elektrycznej.

Przed wszystkim biegły ten nie stwierdził żadnych uszkodzeń w wyglądzie elementów tej instalacji (wszelkich gniazd, opraw oraz

przełączników)
i ich sprawności.
Włączenie i
wyłączenie instalacji
za pomocą tych
elementów
odbywało się w
sposób sprawny.
Biegly ten nie
wypowiadał się
natomiast w zakresie
faktu, z jakich
materiałów
skonstruowana jest
instalacja, która
nie jest widoczna,
bowiem
posadowiona jest w
ścianie lokalu, pod
tynkami. Dotyczy to
szeroko omówionej
przez biegłego
elektryka L. K.
instalacji
aluminiowej, na
której bardzo istotne
wady, wskazał ten
biegły. Przypomnieć
należy, że są to
wady zagrażające
bezpieczeństwu
użytkowania, które
kwalifikują się nie
do naprawy, ale
wymiany całej
instalacji.

Sąd Rejonowy nie
uczynił więc we
wskazanym zakresie
zadość obowiązkowi
wszechstronnego i
szczegółowego
wyjaśnienia sprawy.

Sąd Rejonowy nie
uczynił we
wskazanym zakresie
zadość obowiązkowi
wszechstronnego i

szczególowego wyjaśnienia sprawy. Ustalenie rodzaju uszkodzeń, których - wedle rzecznika oskarżenia- miały się dopuścić oskarżone jest bowiem zasadniczą kwestią, która stanowi z kolei punkt wyjścia do określenia wysokości szkody poniesionej przez właściciela mieszkania i ewentualności jej naprawienia.

Sąd Rejonowy sprowadził swe rozważania jedynie do arbitralnego ustalenia w oparciu o treść opinii biegłego inż. elektryka L. K. (1) i kosztorys wartości szkody nie dostrzegając najistotniejszych okoliczności płynących z treści tej opinii.

Otóż , o czym była już mowa powyżej, uważna lektura opinii biegłego oraz ustnej opinii uzupełniającej skłania do uznania, że w zakresie ujawnianej szkody biegły wskazał, poza opisanymi przez niego umyślnie zniszczonymi elementami instalacji, także na

istotne wady tej instalacji, które w żaden sposób nie zależały od woli sprawcy/sprawców i wskazywały, że instalacja ta była mówiąc kolokwialnie „przestarzała”. Należą do nich: wykonanie przewodów instalacji umieszczonych w ścianach pod tynkami z żył aluminiowych, które nie dają żadnej ochrony od porażenia prądem elektrycznym, i które należy w całości wymienić oraz brak w instalacji elektrycznej wyłącznika różnicowo-prądowego.

Te wady instalacji, którymi w żaden sposób nie można obciążać ówczesnych najemców lokalu, a obecnie oskarżonych, czyniły z ewentualnych prac, nie wymianę części instalacji, ale całkowity jej remont, co w oczywisty sposób generuje większe koszty, jak w sytuacji, w której miałyby dojść jedynie do wymiany zniszczonych elementów

opisanych w treści
zarzuczonego
oskarżonym czynu.
Z opinii biegłego
inż. elektryka L.
K. (1) wynika
jednoznacznie, że
instalacja
elektryczna
kwalifikuje się w
całości do wymiany,
a nie jej częściowej
naprawy.

Sąd Rejonowy nie
dokonał przy tym
żadnego
rozdzielenia
pomiędzy
elementami które
zostały
zdemontowane i
skradzione, a które
zostały uszkodzone i
sposobu dokonania
powyższego,
uznając, że całość
działań sprawczych
obejmowała
uszkodzenie mienia.

Sąd Rejonowy w
ogóle nie dostrzegł
tych istotnych
okoliczności, które
należało wziąć pod
uwagę określając
wartość szkody.

Sąd meriti
tymczasem
potraktował niejako
zbiornie przy
określaniu
wysokości szkody
zarówno wysokość
powstałych strat, jak
i koszt położenia
nowej instalacji

Rzetelne ustalenie rozmiaru szkody ma istotne znaczenia dla stwierdzenia, czy sprawca swoim zachowaniem wypełnił znamiona zarzucanego mu czynu. Pamiętać należy, że przestępstwo zniszczenia mienia ma swój odpowiednik w kodeksie wykroczeń. Elementem różnicującym przestępstwo niszczenia lub uszkodzenia rzeczy a wykroczeniem wyznacza wielkość szkody wyrządzonej zachowaniem sprawcy, nie zaś wartość przedmiotu, na który skierowane było to zachowanie. Wielkość szkody ma zatem zasadnicze znaczenie dla kwalifikacji zachowania sprawcy, od niej bowiem zależy, czy określone zachowanie stanowi występki z art. 288 § 1 k.k. czy też wykroczenie określone w art. 124 § 1 k.w. (por. wyrok SN z 22 października 1998 r., III KKN 146/97, Prok. i Pr. 1999, nr 2, poz. 16; R. Jancewicz, L.A. Niewiński, Tak zwane czyny

"przepełnione",
WPP 2005, nr 2, s.
63 i n.; M. Kulik,
Z prawnokarnej
problematyki
graffiti, Prok. i Pr.
2001, nr 2, s. 78 i n.).

Przez szkodę na
gruncie przepisu
art. 288 § 1
k.k. rozumieć należy
zarówno rzeczywisty
uszczerbek

(damnum
emergens), jak i
spodziewaną a
utraconą w wyniku
przestępnego
zachowania korzyść
(lucrum cessans).

W tej mierze
koniecznym staje
się posilkowanie
przepisami kodeksu
cywilnego.

Generalnie rzecz
ujmując pod
pojęciem szkody
rozumiemy powstałą
wbrew woli
pokrzywdzonego
różnicę pomiędzy
stanem obecnym, a
stanem jaki istniałby
gdyby nie zdarzenie
wywołujące szkodę.

Określając wielkość
powstałej różnicy,
koniecznym jest
posługiwanie się
metodą obiektywną
– badamy w tym
względnie

rzeczywista wartość
szkody, powszechna
wartość dobra.

Metodę zaś
subiektywną

(wartość

<p>szczególnego upodobania) stosuje się zaś, gdy nie ma odniesienia do dóbr powszechnie dostępnych.</p> <p>Mając na względzie poczynione powyżej uwagi Sąd Rejonowy był zobligowany do podjęcia się próby ustalenia rzeczywistej wartości szkody powstałej w mieniu pokrzywdzonego, nie dostrzegł jednakowoż istotnych okoliczności płynących z treści opinii biegłego L. K., na której się w całości oparł określając wartość szkody, a o których była mowa powyżej.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonych o zarzucanych im czynów - przedwczesny do oceny</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwiążle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		

<p>wniosek z uwagi na treść rozstrzygnięcia Sądu odwoławczego, który skupił się jedynie na rozważeniu powodów, które legły u podstaw wydania decyzji o uchyleniu wyroku i przekazaniu sprawy do ponownego rozpoznania, jest przedwczesny do oceny.</p>			
<p>3.4.</p>	<p>wynikający z apelacji pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego J. M. (2) zarzut:</p> <p>1. obraży przepisów prawa materialnego, tj. art. 288 § 2 kk polegający na uznaniu, iż czyny zarzucone oskarżonym stanowiły wypadki mniejszej wagi określone w tym przepisie w sytuacji gdy sprzeciwiały się temu okoliczności podmiotowo - przedmiotowe czynu w tym zwłaszcza zamiar, motywacja sprawców i rozmiary wyrządzonej szkody i w sytuacji gdy zachowanie oskarżonych należało oceniać zgodnie z treścią art. 12 kk jako jeden czyn</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	

	<p>kwalifikowany z art. 288 § 1 kk</p>		
<p>Zwiąże o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>			
<p>Wypadek mniejszej wagi zachodzi wówczas, gdy czyn wyczerpuje znamiona podstawowego typu przestępstwa, ale charakteryzuje się "przewagą łagodzących elementów przedmiotowo-podmiotowych"(wyr. SN z 9.10.1996 r., V KKN 79/96, OSNKW 1997, Nr 3–4, poz. 27), zwłaszcza należących do znamion danego typu przestępstwa (wyr. SN z 4.4.1997 r., V KKN 6/97, Prok. i Pr. – wkł. 1997, Nr 10, poz. 7; wyr. SN z 14.1.2004 r., V KK 121/03, Prok. i Pr. – wkł. 2004, Nr 10, poz. 6), które sprawiają, że czyn "nie przybiera zwyczajnej postaci, lecz zasługuje na znacznie łagodniejsze potraktowanie"(wyr. SA w Białymstoku z 16.11.2000 r., II AKA 161/00, OSA 2000, Nr 7–8, poz. 42), jest "przestępstwem o</p>			

mniejszym ładunku społecznej ujemności" (wyr. SA w Lublinie z 8.8.1996 r., II AKa 91/96, Prok. i Pr. – wkł. 1997, Nr 5, poz. 65).

Dla ustalenia tych okoliczności należy korzystać z kryteriów oceny stopnia społecznej szkodliwości czynu z art. 115 § 2 kk (wyr. SN z 14.1.2004 r., V KK 121/03, Prok. i Pr. – wkł. 2004, Nr 10, poz. 6; post. SN z 13.6.2002 r., V KKN 544/00, OSNKW 2002, Nr 9–10, poz. 73; wyr. SA we Wrocławiu z 29.9.2010 r., II AKa 270/10, KZS 2011, Nr 1, poz. 78; inaczej G. Łabuda, w: Giezek (red.), Kodeks karny. Część szczególna, 2014, s. 1069–1070), odnosząc je do danego typu przestępstwa, przy założeniu, że wypadek mniejszej wagi musi wykazywać stosunkowo niski ładunek społecznej szkodliwości w porównaniu z czynem zakwalifikowanym jako typ podstawowy tego samego przestępstwa.

Wypadek mniejszej wagi jest stanem pośrednim między brakiem treści materialnej przestępstwa a stanem uznawanym za przestępstwo typu podstawowego", jest to czyn, w którym "stopień społecznej szkodliwości oraz wina sprawcy są znacznie niższe niż w przypadku typu podstawowego, a nie są jeszcze subminimalne, jak w razie znikomości tych znamion, zupełnie odejmującej czynowi charakter przestępczy" (wyr. SA w Krakowie z 5.6.2002 r., II AKA 128/02, KZS 2002, Nr 6, poz. 16).

Charakter instytucji społecznej szkodliwości czynu nie pozwala na dokonanie w tym obszarze jednoznacznych i bezdyskusyjnych rozstrzygnięć. Na pewno jednak wymagają one uwzględnienia szerszego zakresu okoliczności niż tylko wartość szkody lub przedmiotu czynności wykonawczej (wyr. SA w Gdańsku z 5.11.2015 r., II AKA

344/15, Legalis), a nie pozwalają na uwzględnianie w tych ocenach okoliczności niezwiązanych z czynem, lecz z osobą sprawcy, np. jego osobowości, uprzedniej karalności, sposobu życia przed popełnieniem przestępstwa (wyr. SA w Krakowie z 5.6.2002 r., II AKA 128/02, KZS 2002, Nr 6, poz. 16; wyr. SN z 14.1.2004 r., V KK 121/03, OSNwSK 2004, Nr 1, poz. 106; inaczej wyr. SN z 30.10.2015 r., IV KK 235/15, Legalis, gdzie powołano się na kryterium "niebezpieczeństwa sprawcy dla społeczeństwa"; G. Łabuda, w: Giezek (red.), Kodeks karny. Część szczególna, 2014, s. 1069), lub wskazujących na nagminność danego rodzaju przestępstw (wyr. SA w Krakowie z 30.11.2001 r., II AKA 260/01, OSA 2002, Nr 9, poz. 70).

Kwalifikując zachowanie oskarżonych Sąd Rejonowy w niedostatecznym stopniu wypowiedział się co do okoliczności

<p>wskazanych powyżej, a mających istotne znaczenie dla możliwości uznania zachowań inkryminowanym oskarżonym jako wypadek mniejszej wagi. Dokonane w tym zakresie ustalenia są pobieżne. Szerzej o dokonanych uchybieniach Sąd odwoławczy wypowiedział się w rubryce poniżej.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Analiza zebranego w sprawie materiału dowodowego nasuwa szereg wątpliwości, które winny być wyjaśnione przy ponownym rozpoznawaniu sprawy, w zakresie tak możliwości przypisania sprawstwa oskarżonym zarzucanego czynu,</p>		

jak też jego kwalifikacji prawnej.			
3.5.	<p>wynikający z apelacji pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego J. M. (2) zarzut:</p> <p>błędu w ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę wyroku, który mógł mieć wpływ na jego treść polegający na uznaniu, iż wina i społeczna szkodliwość czynu zarzucanego oskarżonym nie są znaczne, co skutkowało warunkowym umorzeniem postępowania wobec oskarżonych, podczas gdy prawidłowa analiza całokształtu materiału dowodowego zgromadzonego w niniejszej sprawie, w tym także strona podmiotowa i przedmiotowa czynu oraz rozmiar szkody wskazują, że zachowanie oskarżonych powinno być uznane za społecznie szkodliwe i zawinione w stopniu znacznym</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za			

zasadny, częściowo
zasadny albo
niezasadny

Podniesienie
zarzutu błędnych
ustaleń faktycznych
w kontekście
społecznej
szkodliwości czynu
jest dopuszczalne
jedynie wówczas,
gdy określając jego
stopień wzięto pod
uwagę wszystkie
określone w art. 115
§ 2 kk elementy, a
jedynie ich wymowie
przydano zbyt dużą
lub zbyt małą rangę.
Jeżeli więc okaże się,
że przy tej ocenie w
ogóle nie brano pod
uwagę (pominięto)
okoliczności
wymienione w art.
115 § 2 kk lub
rozważono
okoliczności
(okoliczność) nie
wymienione w tym
przepisie, to
uchybiecie tego
rodzaju należy
rozważać w
kategoriach obrazy
prawa materialnego,
tj. art. 115 § 2 kk,
albowiem zawarty
w tym przepisie
katalog okoliczności
rzutujących na ocenę
stopnia społecznej
szkodliwości czynu
ma charakter
zamknięty (por.
postanowienie SN z
dnia 23 maja 2007
r., II KK 28 /

07, opub. Legalis, wyrok SN z dnia 12 grudnia 2006 r., IV KK 395 / 06, opubl. Orzecznictwo Sądu Najwyższego w Sprawach Karnych 2006 / 1 / poz. 2413 oraz Legalis, postanowienie SN z dnia 4 marca 2009 r., V KK 22 / 09, Orzecznictwo Sądu Najwyższego w Sprawach Karnych 2009 / 1 / poz. 619).

Zgodnie z art. 66 § 1 i 2 kk sąd może warunkowo umorzyć postępowanie karne, jeżeli wina i społeczna szkodliwość czynu nie są znaczne, okoliczności jego popełnienia nie budzą wątpliwości, a postawa sprawcy nie karanego za przestępstwo umyślne, jego właściwości i warunki osobiste oraz dotychczasowy sposób życia uzasadniają przypuszczenie, że pomimo umorzenia postępowania będzie przestrzegał porządku prawnego, w szczególności nie popełni przestępstwa. Z kolei art. 115 § 2 kk stanowi, że przy ocenie stopnia społecznej szkodliwości czynu

sąd bierze pod uwagę rodzaj i charakter naruszonego dobra, rozmiary wyrządzonej lub grożącej szkody, sposób i okoliczności popełnienia czynu, wagę naruszonych przez sprawcę obowiązków, jak również postać zamiaru, motywację sprawcy, rodzaj naruszonych reguł ostrożności i stopień ich naruszenia.

Tymczasem z uzasadnienia zaskarżonego wyroku wynika, iż wnioski co do tego, że „wina i społeczna szkodliwość czynu oskarżonego nie są znaczne” oparty został jedynie na okolicznościach, że oskarżone były zdenerwowane zachowaniem pokrzywdzonego oraz istniejącą od dłuższego czasu sytuacją konfliktową przy założeniu, jak można wnioskować z treści uzasadnienia, że sytuacja ta powstała tylko z przyczyn leżących po stronie zachowania i postaw pokrzywdzonego, bez jakiegokolwiek wyważenia okoliczności, że oskarżone nie

chciały jednakowoż
dobrowolnie opuścić
lokalu i musiało
do tego dojść na
podstawie decyzji
organu, nie
dobrowolnego
opuszczenia
zajmowanego
lokalu, podjęte zaś
czynności sprawcze
objęte aktem
oskarżenia mogły
mieć postać zemsty
czy też odwetu za
konieczność
opuszczenia lokalu.

Przy czym Sąd
dostrzega
jednakowoż
naganność
zachowania
oskarżonych,
jednakże nie określa
na czym w istocie
miało ono polegać
i jako stopień
pejoratywności, tak
bliżej nie
skonkretyzowanego
zachowania, które
sąd usprawiedliwia
istniejącym
konfliktem,
przyjmuje uznanie,
że nie jest on
znaczący.

Okoliczności
rozważane przez Sąd
meriti w głównej
mierze dotyczą
osoby sprawcy i
kontekstu
sytuacyjnego, w
którym doszło do
popelnienia
inkryminowanego
czynu, nie zaś

samego czynu, nie dotyczącą one jego strony przedmiotowej.

Mogą mieć natomiast wpływ na ocenę czegoś innego, np. prognozy kryminologicznej, czy też być istotne dla wymiaru orzeczonej kary lub środków karnych. Nie mogły być zatem brane pod uwagę przy ocenie stopnia społecznej szkodliwości czynu.

Z tego też względu stwierdzenie Sądu I instancji, iż czyny oskarżonych były szkodliwe społecznie w stopniu nieznacznym, uznać należy – póki co – za arbitralne i nienależycie uzasadnione.

Sąd w nienależytym stopniu wyważył przy tym i uwzględnił sposób i motywację działania sprawców, okoliczności popełnienia czynu, postać zamiaru, a także rozmiar grożącej szkody.

Poza tym trudno też zgodzić się z Sądem meriti, iż w realiach niniejszej sprawy spełniona została przesłanka z art. 66§1 kk,

tj. „okoliczności popełnienia czynu nie budzą wątpliwości”, wobec uwag wskazanych powyżej przez Sąd odwoławczy, a dotyczących istotnych uchybień, jakich dopuścił się Sąd meriti przy ocenie materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie.

To wszystko powoduje, że zaskarżony wyrok uchyla się spod kontroli instancyjnej. Sąd odwoławczy jest wszak powołany do kontroli wyroku Sądu I instancji, a nie do czynienia domniemań, jakie procesy myślowe doprowadziły tenże Sąd do określonych ustaleń i konkluzji, a tym bardziej do zastępowania Sądu meriti w wyszukiwaniu argumentów dla obrony przyjętych przezeń założeń.

Wniosek

o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>	
<p>Rację ma skarżący, iż wątpliwości odnośnie ustaleń faktycznych poczynionych przez Sąd pierwszej instancji w zakresie stopnia społecznej szkodliwości czynu są tego rodzaju, iż dają podstawę do kwestionowania przedmiotowego orzeczenia.</p>	
<p>4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>	
<p>4.1.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności</p>	
<p>5. ROZSTRZYGNIECIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO</p>	
<p>0.15.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji</p>	

0.15.1.1.	Przedmiot utrzymania w mocy		
Zwiężle o powodach utrzymania w mocy			
0.15.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji			
0.0.15.2.1.	Przedmiot i zakres zmiany		
Zwiężle o powodach zmiany			
0.15.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji			
0.15.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia			
5.3.1.1.1.		# art. 439 k.p.k.	
Zwiężle o powodach uchylenia			
5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.	

Zwiężle o powodach uchylenia	
<p>Skargi apelacyjne są zasadne w takim stopniu, iż w wyniku ich wniesienia powstały podstawy do uchylenia zaskarżonego wyroku w całości i przekazania sprawy Sądowi Rejonowemu w Piotrkowie Trybunalskim do ponownego rozpoznania na podstawie art. 437 § 2 kpk, art. 438 pkt 1,2,3 kpk.</p> <p>Zgromadzony dotychczas w sprawie materiał dowodowy jest bowiem niewystarczający do merytorycznego rozstrzygnięcia sprawy w sposób jednoznaczny. Rację mają zatem skarżący, iż wątpliwości odnośnie ustaleń faktycznych poczynionych przez Sąd pierwszej instancji są tego rodzaju, iż dają podstawę do kwestionowania przedmiotowego orzeczenia. Analiza zebranego w sprawie materiału dowodowego</p>	

nasuwa bowiem szereg wątpliwości, które winny być wyjaśnione przy ponownym rozpoznawaniu sprawy, bowiem Sąd I instancji w trakcie rozpoznania sprawy, dopuścił się także tego rodzaju obrazy przepisów prawa procesowego, która mogła mieć istotny wpływ na treść wydanego rozstrzygnięcia merytorycznego.

Sąd Rejonowy naruszył prawo procesowe w wyniku poczynienia oceny zebranych dowodów w sposób rażąco uproszczony, skrótowy, dowolny i wybiórczy, wbrew zasadom prawidłowego rozumowania oraz wskazaniom wiedzy i doświadczenia życiowego (art. 7 kpk). Dokonane bowiem w tym zakresie przez Sąd I instancji ustalenia nie odpowiadają zebranym w sprawie dowodom, a nade wszystko nie są wynikiem wszechstronnej oraz wnikliwej ich analizy. Jednocześnie zaś konkluzje Sądu meriti nie stanowią wyniku rozważenia

wszystkich okoliczności przemawiających zarówno na korzyść, jak i niekorzyść oskarżonych (art. 4 kpk), a nade wszystko nie zostały wyczerpująco i logicznie – z uwzględnieniem wskazań wiedzy, doświadczenia życiowego i prawidłowego rozumowania – uzasadnione w pisemnych motywach zaskarżonego wyroku. Uchybienie Sądu meriti polegało w istocie na błędnej, jednostronnej i wybiórczej analizie zebranych dowodów. W tym stanie rzeczy, nie może zostać zaaprobowane, przeprowadzone przez Sąd a quo, wartościowanie dowodów w zakresie inkryminowanych czynów i oceny stopnia społecznej szkodliwości tych czynów. Bowiem Sąd I instancji nie wykazał minimum staranności i rzetelności przy dokonywaniu ustaleń w tej materii.

5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięzłe o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia			
5.3.1.4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.	
Zwięzłe o powodach uchylenia			
0.15.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania			
Rozpoznając sprawę ponownie, Sąd Rejonowy winien przeprowadzić postępowanie dowodowe w sposób pozwalający na wyeliminowanie dostrzeżonych uchybień, po uprzednim zapoznaniu się z kwestiami podniesionymi w niniejszym uzasadnieniu. W szczególności winien szczegółowo przesłuchać świadków K. G. oraz J. M. (1)			

oraz oskarżone na okoliczność na czyje polecenie dokonano demontażu żyrandoli, kto uczestniczył w opróżnieniu lokalu i w jakim zakresie, czy pojawiła się sugestia ze strony ewentualnego zlecającego demontaż jakiegokolwiek uszkodzenia mienia, lub ze strony kogokolwiek kto uczestniczył w czynnościach opróżnienia lokalu, bacząc by wszystkie ewentualnie występujące w nich niejasności zostały należycie wyjaśnione. Sąd winien nadto rozpytać pokrzywdzonego na okoliczność sposobu i zakresu stwierdzonych przez pokrzywdzonego uszkodzeń, czy w mieszkaniu dochodziło do okresowego przeglądu instalacji i jaki był tego wynik, a świadków, oskarżone i pokrzywdzonego także na temat awarii, jaka miała miejsce w marcu 2018 roku. Nadto Sąd powinien powtórnie przeprowadzić dowód z opinii

biegłego elektryka na okoliczność wysokości spowodowanej szkody, mechanizmu jej powstania z rozgraniczeniem i zróżnicowaniem tych elementów, które zależały od woli sprawców, a które były niezależne od nich, a jedynie obiektywnie wpływały na wartość szkody (w szczególności ocenie należy poddać instalację z elementów aluminiowych)

Sąd Rejonowy powinien rozważyć, czy zebrane w sprawie dowody (po ponownej ich analizie) stanowią wystarczającą podstawę do przypisania oskarżonemu sprawstwa w zakresie zarzucanego czynu, po uprzednim ustaleniu sposobu działania sprawców, ich motywacji i do rozstrzygnięcia zastosować właściwą kwalifikację prawną, przy czym sąd winien w szczególności należycie ocenić stopień społecznej szkodliwości zarzucanego czynu.

A w przypadku braku podstaw do uznania oskarżonych (lub jednej z nich) ze winne dokonania przypisanego im czynu, rozważyć ewentualność objęcia zarzutem świadków K. G., J. M. (1).

Sąd Rejonowy winien baczyć, aby w ewentualnym pisemnym uzasadnieniu wyroku (zawierającym wszystkie elementy określone w art. 424 kpk), został przedstawiony tok rozumowania Sądu i to w taki sposób, żeby można było skontrolować słuszność tego rozumowania i jego zgodność z materiałem dowodowym. Całość zaś zebranego materiału dowodowego Sąd I instancji winien poddać wnikliwej analizie celem prawidłowego stworzenia podstawy do ustalenia prawdy materialnej i powzięcia prawidłowego rozstrzygnięcia.

Sąd winien w sposób dostateczny

i umożliwiającą weryfikację pod względem merytorycznym wypowiedzieć się, co do przyjętej kwalifikacji prawnej, uwzględniając szczegółowo jej elementy przedmiotowe i podmiotowe, a więc winien procesować zgodnie z treścią art. 4 kpk, art. 7 kpk, art. 2 kpk, i art. 410 kpk, a w ewentualnym pisemnym uzasadnieniu rozstrzygnięcia, wskazać którym dowodom sąd dał wiarę i dlaczego oraz z jakich powodów nie uznał za wiarygodne dowodów przeciwnych (art. 424 § 1 pkt 1 kpk) i jeżeli dany dowód okaże się tylko częściowo wiarygodny, to w uzasadnieniu wyroku winno znaleźć się wskazanie, w której części dowód ten jest wiarygodny, a w jakiej zaś nie oraz jakie były powody takiej oceny.

Jednocześnie należy wyraźnie podkreślić, iż Sąd Okręgowy nie wyraża w przedmiotowym uzasadnieniu swojego stanowiska,

pozostawiając tą decyzję Sądowi meriti, który podejmie ją po przeprowadzeniu postępowania dowodowego, pamiętając o chroniącym zakazie reformationis in peius. (art.443 kpk , art. 442 kpk).		
0.15.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
6. Koszty Procesu		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
7. PODPIS		

0.11.3. Granice zaskarżenia		
Kolejny numer załącznika	1	
Podmiot wnoszący apelację	obrońca oskarżonej T. M.	
Rozstrzygnięcie, rozstrzygnięcia, brak albo	Wyrok Sądu Rejonowego w Piotrkowie Trybunalskim z dnia 30	

ustalenie, którego dotyczy apelacja	grudnia 2019 roku w sprawie VII K 901/18		
0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.11.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli		

	mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.11.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana

0.11.3. Granice zaskarżenia		
Kolejny numer załącznika	2	
Podmiot wnoszący apelację	obrońca oskarżonej M. M. (1)	
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Wyrok Sądu Rejonowego w Piotrkowie Trybunalskim z dnia 30 grudnia 2019 roku w sprawie VII K 901/18	

0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.11.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		

#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.11.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana

0.11.3. Granice zaskarżenia		
Kolejny numer załącznika	3	
Podmiot wnoszący apelację	pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego J. M. (2)	
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Wyrok Sądu Rejonowego w Piotrkowie Trybunalskim z dnia 30 grudnia 2019 roku w sprawie VII K 901/18	
0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		

# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.11.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych		

	przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia		
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
0.11.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana